

?Jaume Roures, la militància no és negoci

Jaume Roures i Llop (1950) va ser el dijous 29 de juny a Manresa, a la taula rodona sobre "El cinema (en) català en el mon globalitzat", dins de les activitats de la Universitat Catalana d'Estiu. Ho va fer al costat a Judith Colell, presidenta de l'Acadèmia del Cinema Català.

Jaume Roures a la taula rodona | Joan Closas

Com que venia amb crosses -un postoperatori de genoll- d'entrada l'home no estava per gaire floritures, però tothom sabia que es faria escoltar, perquè Roures ha estat sempre un personatge de molts possibles. Els que el coneixen bé diuen que té dos vessants diferents: un de més rebel i mitòman -es va embranchar a produir pel·lícules d'un Woody Allen en decadència (*Vicky Cristina Barcelona*, el 2008 i *Midnight in Paris*, el 2011) o, abans, un documental sobre Fidel Castro titulat *Comandante* (2003), sota la batuta d'Oliver Stone. I, alhora, pot arribar a ser fred i implacable, amb una visió per al negoci i les oportunitats un punt depredadora. I coneix bé els fils de poder que es mouen des de la cinquena columna, i quines peces cal bellugar per activar i desactivar la propaganda. Autodefinit d'esquerres, defensa el dret a la independència de Catalunya i és dels que advoca per un referèndum, tot i matisar que potser votaria quedar-se a Espanya. De jove havia militat al Front Obrer de Catalunya i a la Lliga Comunista Revolucionària, i fins va passar per la presó. També va fer estada a la primerenca i revolucionària Nicaragua sandinista. Però va ser el seu pas per Televisió de Catalunya, on va ser responsable fins al 1991 del departament de Notícies i esports, que li va obrir tot un món. Entre les fites hi ha Mediapro, és clar, des de 1994, però també la concessió de la darrera llicència de televisió analògica en obert per part del govern socialista de Zapatero, La Sexta (2006). Només les males llengües fan córrer que, gairebé al mateix temps, amb Tatxo Benet, Toni Cases i Nacho Escolar de director, Roures impulsava -pèrdues incloses- l'edició en paper del diari *Público* (Madrid, 2007-2012). Si més no, tot indica que aleshores el balanç li va ser profitós, encara que no tant per la redacció acomiadada. Polemista ardit i home bregós, més endavant va disputar-li al grup Prisa els drets de retransmissió dels partits de futbol a l'Estat. A Manresa la taula rodona no va moure gaire públic -la tarda era de llamps i

trons, literalment. Roures, complint el pronòstic, va defensar el cinema entès com una indústria, i va reclamar una major professionalitat, qualitat i internacionalització. Va carregar contra el doblatge com a reminiscència del franquisme i va diferir amb Judith Colell del paper dels espectadors: «Si el cinema en català s'ha de basar en l'activisme i la militància de la gent, anem malament!».